

Sygn. akt IV CSK 261/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku P. B. i M. B.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej w K. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta B.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 12 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy M. B. i P. B. wniesli o ustanowienie na rzecz uczestnika P. S.A. z siedzibą w K. służebności przesyłu na opisanej bliżej we wniosku nieruchomości, której właścicielami stali się w 2015 r., nabywając udziały w jej współwłasności bezpośrednio od dotychczasowych współwłaścicieli oraz w ramach prowadzonej egzekucji. W latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku poprzednik prawny uczestnika przeprowadził przez nieruchomość wnioskodawców linię energetyczną i od momentu odbioru z niej korzystał.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił wniosek, a apelację wnioskodawców od tego orzeczenia Sąd Okręgowy w B. oddalił postanowieniem z dnia 12 stycznia 2018 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy zarzucili naruszenie art. 3, art. 172 § 1 w zw. z art. 292, art. 285 § 2 w zw. z art. 292 i art. 172 k.c. oraz „naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony prawa własności oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Skarżący uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wskazując że „powodem oddalenia roszczenia dla Sądów obu instancji było zastosowanie normy powstałej na skutek wykładni wykreowanej przez Sąd Najwyższy w roku 2003 do oceny stanu faktycznego sprzed jej wykreowania, tj. lat 1965-1985. W konsekwencji uznano, że istnieje możliwość zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, co rażąco narusza Konstytucję RP oraz art. 1 Protokołu do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje

na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wnoszący skargę powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie wniosku odwołujące się do tej przyczyny powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie to nie może sprowadzać się do przytoczenia podstaw kasacyjnych bądź powtórzenia ich uzasadnienia, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżących jest niezgodne z tymi wymaganiami. Wnioskodawcy ograniczyli się do powtórzenia postawionego w skardze zarzutu, wskutek czego ocena wniosku nie mogłaby nastąpić bez szczegółowej analizy sprawy, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne. Skarżący pominieli konieczną przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentację prawną, przekonującą o „oczywistej” zasadności skargi, chociaż na tym właśnie powinno się skupiać uzasadnienie wniosku opartego na art. 398⁹ § 4 k.p.c. Uzasadnienie takiej kwalifikowanej zasadności skargi twierdzeniem o „niewłaściwym zastosowaniu normy ...” przez Sąd obu instancji było w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego niewystarczające. Należy podkreślić, że z argumentacji powołanej przez skarżących wynika, iż skarżący zmierzali do zakwestionowania ugruntowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska dotyczącego możliwości zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, co stoi w ewidentnej sprzeczności z twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj